

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๗ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

ที่สุดของจิตของภพของชาติจริง ๆ รวมอยู่ที่จิต

วัดท่านอุทัยก็ดี เขากำลังจะหาต้นไม้มาปลูก ดูว่าทางเมืองชล เมืองชลที่ท่าน พฤษ์ที่เอาต้นไม้มา บอกมาแล้วว่าจะเอาต้นไม้หลายคันรถมาปลูกที่วัดท่านอุทัย สำหรับวัดเราปลูกทางด้านนี้เยอะหลายคันรถเหมือนกัน มันอยู่ไกล กว่าที่จะมาถึงนี้ก็ นาน เพราะฉะนั้นเวลาปลูกแล้วต้นตายก็มี ขึ้นได้ก็มี ตายเสียมาก หลายคันรถมานี้ก็ ท่านพฤษ์ลูกคุณแม่บังอรนั่นละ นี่ก็เศรษฐกิจเมืองชล ใจบุญเสียด้วย เศรษฐีธรรมเศรษฐี เงินอยู่นั้นหมด นำต้นไม้มาปลูก ๆ นี่หลายคันรถ นี่กำลังจะเอาเข้าทางวัดท่านอุทัย ได้ ทราบว่านั่น เมืองชลนี้จะศรัทธาคนนี้จะเอาเข้าทางท่านอุทัย ต้นไม้มันโล่งหมด เขาถาก ถางเตียนโล่งหมดเลย เวลาเขาถายที่มันก็โล่งหมด

เขาถายที่นี้เราก็นิมนต์ท่านอุทัยมาปรึกษาหารือ พร้อมทั้งขอร้องด้วย บังคับใน ตัวด้วย ให้ท่านมาอยู่ที่นั่น ท่านก็ตื่นท่านก็มาให้ ถามทางนั้นวัดภูวักก็มีหัวหน้าท่าน เสถียร ว่านั่น ดืออยู่หรือ ว่าดีอยู่ ถ้าอย่างนั้นจะขอแยกท่านมาอยู่ในย่านนี้จะขัดข้องไหม ตกลงกันได้ท่านก็ไม่ขัดข้อง ก็ฝันอยู่บ้างนั่นละเรารู้ ท่านเกรงใจเรา เพราะเราก่อนที่ จะให้ใครมาอยู่ต้องได้พิจารณาเรียบร้อยก่อน ไม่ใช่สุมสุมห่าจับยัดใส่ ๆ นี่เขาถายที่ ให้เป็นวัดนี้มากต่อมาก เรารับไม่ได้ก็เพราะเหตุผลอันนี้แหละ รับแล้วทิ้งขว้าง ๆ ไม่เอา

อย่างวัดเสื่อเมืองกาญจน์ก็เหมือนกัน เราเห็นย่านนั้นไม่ค่อยมีพระกรรมฐานอยู่ เราเลยเรียกท่านจันทร์มาปรึกษา ท่านจันทร์เป็นคนคลองด่านแต่เป็นพระวัดนี้ ตั้งแต่ บวชแล้วอยู่ที่นี้เลย ออกจากนี้ก็ไปอยู่แถวเมืองกาญจน์ แล้วก็มาอยู่วัดเสื่อ ได้อาศัย ท่านจันทร์นี่ละ วัดนั้นเลยกลายเป็นวัดเสื่อไปไม่ใช่เป็นวัดพระ มันก็ไปตามนิสัยวาสนา ของใครของเรานะ อยู่อย่างนั้นจะให้ผู้อื่นไปอยู่ก็ไม่ได้มันขัดนิสัยกันกับสัตว์อะไร เหล่านั้น มหาภาวาหรือมาอะไรมาเล่นกับสัตว์กับเสื่อ ว่าไปอย่างนั้น นิสัยวาสนามัน เกี่ยวพันกัน นิสัยมันหากเข้ากัน ความเมตตาสงสาร ความเอื้อเฟื้อ ความห่วงใย มันก็ เป็นไปด้วยกัน สุดท้ายก็นิวเนี่ยไปด้วยกันเลย

วัดเมืองกาญจน์นี้ท่านจันทร์กับเสื่อ โห้ย นิวเนี่ยเลยนะ เป็นอย่างนั้นแหละ เสื่อ ตั้ง ๒๐ ตัวของง่ายเมื่อไร สัตว์กับคนก็อยู่ด้วยกัน พวกสัตว์พวกเนื้อเต็มอยู่ในวัด อยู่ ด้วยกัน ครั้นถามแล้วไม่ใช่สัตว์ที่เอามาปล่อยมาเลี้ยงไว้เนี่ยเพียงเท่านั้น สัตว์อยู่ในป่า เป็นสัตว์ป่าล้วน ๆ ม้าก็ม้าป่า สัตว์ประเภทต่าง ๆ มาเต็มอยู่นั้น ถามไปถามมาแต่ ออกมาจากป่ามาอยู่ที่นั่น พวกหมูมาอยู่เยอะ ตอนเช้าตอนนี้จะมาตั้งเป็นร้อย ๆ พวกหมู วัดท่านจันทร์ หลังไหลลงมาเป็นร้อย ๆ จัดอาหารให้กิน เป็นอย่างนั้นนะนิสัยวาสนามัน

เกี่ยวกับ ก็ถือว่าเป็นความกังวลไปเสีย ที่นี้ท่านกังวลกับเมตตามันก็ไปด้วยกัน ก็เลยเลี้ยงดูสัตว์

เข้าให้อาหารพวกหมูเป็นร้อยๆ นกยูงเป็นร้อยๆ เหมือนกัน แล้วก็สัตว์เต็มอยู่ในนั้นท่านเลี้ยงดูตลอด พอเสร็จแล้วก็ไปเขาไม่มายุ่งแะละ หมูเป็นร้อยๆ ไม่ยุ่ง พอกินอิ่มแล้วไปเลยๆ ตอนบ่ายๆ ลงมาแต่ไม่มากเหมือนตอนเช้า ตอนเช้านี้มาก หมูเป็นร้อยๆ อย่างนั้นละมันก็เป็นตามนิสัยวาสนา คนอื่นจะไปทำอย่างท่านก็ทำไม่ได้ เช่นอย่างเราทำไม่ได้เลย ไปชมได้อยู่แต่ให้ไปทำอย่างนั้นไม่ได้ มันเป็นตามนิสัยวาสนาไม่เหมือนกัน

แล้วม้า พวกสัตว์ต่างๆ ที่อยู่ในวัดท่านจันทร์ ส่วนมากเป็นสัตว์ป่า มาจากในป่า ลงมาอยู่ด้วยกัน ที่เขาเอาไปปล่อยก็มี ที่ลงมาจากป่ามาอยู่ด้วยกันก็มี ม้าป่าเราก็ไม่เคยเห็น ท่านบอกว่านี่ละม้าป่า โห สัตว์เหล่านี้มันเป็นสัตว์ป่าทั้งนั้น ทำให้คิดนะ ถ้ามไปนี้มาจากป่าๆ ทั้งนั้น คนเอาไปปล่อยตามนั้นก็มิ เราคิดว่าคนเอาไปปล่อยเสียมากต่อมาก ครั้นแล้วมันเป็นสัตว์มาจากในป่ามาอยู่รวมกันกับพวกนี้ เป็นอย่างนั้นแะละ

วันหนึ่งมีเสือป่ามานะ เสือบ้านอยู่ในนั้นตั้ง ๒๐ ตัวเป็นเสือโคร่งๆ เสือดำมีตัวหนึ่ง เสือดาวมีตัวหนึ่ง นอกนั้นเป็นเสือโคร่งทั้งหมดเลยเต็มอยู่นั้น เขาก็อยู่ด้วยกันธรรมดาไม่เห็นส่งเสียงอีกทีกครึกโครมอะไร แต่มีวันหนึ่งเสือป่าเข้ามามันแปลกอยู่นะ เสือป่ามันไต่กลืนพวกเสือบ้านที่อยู่ข้างในมีทั้งตัวผู้ตัวเมีย มันกระโดดเข้ามา พอเข้ามานี้น้ำนั้นวิ่งใส่เจ้าของ กุฎิหลังนั้นก็ดูเหมือนว่าน้ำจะไม่รู้จักว่าเป็นกุฎิของเจ้าของ แต่วันนั้นเสือเข้ามาน้ำโดดไปชนกุฎิเจ้าอาวาส ไส้ผางเข้าไปเลย อ้าว มันเป็นอย่างนี้

น้ำวิ่งตามนี้มันชนกุฎิท่านจันทร์ มันอะไรกันท่านว่าจัน ท่านฉายไฟพบพิบออกมา พอพระท่านเห็นท่านฉายไฟก็ฉายไฟออกรับกัน เป็นเสือป่ามันมาตัวเดียว เลยประกาศบอกว่าถ้าหากอยากจะเป็นเสือบ้าน ท่านเปิดประตูไว้แล้วให้เข้าไปเป็นเสือบ้านด้วยกัน ถ้าไม่อยากเป็นเสือบ้านให้ออกไปอย่าอยู่นาน มันก็ออกไปเลยไม่อยู่ เสือป่ามาตัวเดียว เสียงลั่นหมด น้ำวิ่งชนกุฎิเจ้าอาวาสเสียงลั่นเลยนะ เสือป่าตัวเดียว เสือบ้านอยู่นั้นตั้ง ๒๐ ตัวไม่เห็นมีอะไร พอเสือป่ามาตัวเดียวเสียงอีกทีก ไม่ว่าเสียงวูเสียงควาย ร้องลั่นกันไปหมดเลย เอ้อ แปลกอยู่นะ

เสือเหล่านี้เวลาพระท่านไปกรรมฐาน มันคงจะเป็นเสือเทวดาบันดลบันดาลหรือเสืออะไรก็ไม่ทราบนะ มานั่งดูคน ไม่ใช่หมอบนะ ถ้าหมอบมันก็เหมือนแมว ถ้าหมอบมีท่าตะครุบท่ากัด ถ้านั่งธรรมดาไม่เป็นไร นี่พระเดินจงกรมเขาก็มานั่งดู เสือโคร่งใหญ่ด้วยนะ ก็ไม่เห็นเขามีอะไรกับพระ เป็นอย่างนั้นพระกรรมฐาน สมัยครูบาอาจารย์ที่เสือมาก ๆ อย่างพ่อแม่ครูจารย์มันอย่างนี้เป็นต้น ไปที่ไหนมีแต่สัตว์แต่เสือเต็มไปหมดแต่

ไม่ทำอะไรกัน มานั่งดูท่านเดินจงกรม เขาไม่ทำอะไร นั่นเป็นอย่างนั้น แต่ทุกวันนี้ไม่มี
 หละเสื่อ คงตายหมด ปากก็เป็นปากคนไปแล้ว แต่ก่อนเป็นป่าไม้ป่าสัตว์ป่าเสือป่าเนื้อ
 ทุกอย่างเต็มไปหมด เดี่ยวนี้ไม่ค่อยมีแล้ว พระกรรมฐานสมัยก่อนไม่เหมือนสมัยนี้
 สมัยก่อนไปอยู่กับสัตว์กับเสือ เพราะสัตว์เสือเนื้อมีเยอะ ป่าไหนเต็มไปด้วยสัตว์เหล่านี้
 เดี่ยวนี้ไม่มี ตายหมดถูกทำลาย

เมื่อวานนี้ก็ตั้งใจไปเยี่ยมท่านอุทัยเฉยๆ เอาของไปส่งท่านแล้วก็พูดธรรมะบ้าง
 ไม่อยู่นาน เพราะไปสายด้วย ไปถึงนั้นตั้งป้าย ๒ โมงกว่า นั่งอยู่ประมาณสักชั่วโมงอย่าง
 มากก็ออกเลยเมื่อวานนี้ มาถึงนี้ดูเหมือน ๒ ทุ่ม ๔๐ ละมั้ง ไกลอยู่ ไม่หยุดไหนเลย วิ่ง
 ๑๑๕ ตลอดทางเลย เพราะเผื่อรถหลายคัน ความสามารถของคนขับตลอดถึงกำลัง
 วังชาของรถไม่เหมือนกัน ให้วิ่งเพียง ๑๑๕ เสมอกันหมด มาถึงนี้ก็ดูเหมือน ๒ ทุ่ม ๔๐
 นาทีหรือไง

เราไปที่นั่นที่นี้ก็ไปดูพระดูเณรเรา ถ้าไปขวางหูขวางตาแล้วเอานะ ขวางหูขวาง
 ตาแล้วจี้เข้าๆ ดีไม่ดีไม่ไปเหยียบเลย เป็นอย่างนั้นไม่เหมือนใคร ไปที่แรกก็เอาละขวาง
 หูขวางตาตรงไหนแล้วเอาตรงนั้น ถ้าไปเที่ยวหลังยังมีลักษณะอย่างนั้นอย่างนี้ถอยกรูด
 แน่ะ ไม่เล่นด้วย ก็ไปสอนให้เข้าใจนี้ แต่ก็ดีทุกแห่ง ไปที่ไหนก็เรียบร้อยอยู่ ไม่เห็นมี
 อะไรแสดงหูแสดงตา อย่างวัดท่านอุทัยเมื่อวานก็เรียบร้อยอยู่ ไปวัดนั้นวัดนี้วัดป่า ในภู
 ในเขา นานๆ ไปที่หนึ่ง ไปก็ให้อวาทสั่งสอนนั่นแหละ ไม่ใช่อะไร ท่านก็ตั้งใจปฏิบัติดี
 อยู่

นี่ละพระที่ทรงมรรคทรงผล ส่วนมากจะอยู่ตามป่าตามเขา ที่ทรงกระดูกหมู
 กระดูกวัวมักจะอยู่ตามตลาดเข้าใจไหม เราไม่ได้พูดดูถูกเหยียดหยามใคร เอาธรรม
 ออกพูด องค์นั้นสำเร็จอยู่ในเขาลูกนั้น ในป่านั้น องค์นั้นสำเร็จอยู่ในป่านั้น เขาลูกนั้น
 มีแต่ป่านั้น เขาลูกนั้น ถ้ำนั้น เจ้ามถ้ำนั้น ท่านสำเร็จแต่ก่อน ไร่เรามันไปสำเร็จแต่
 กระดูกหมูกระดูกวัวละซีเต็มตลาด เพราะฉะนั้นในวัดนี้จึงขอขมาขบถตั้งแต่มาถึงที่
 แรกเลย เพราะเราทราบว่าจะเรื่องเหล่านี้จะเป็นข้อขัดข้องการภาวนาของพระจะไม่สะดวก
 เพราะพระป่าเราไม่ค่อยยุ่งกับประชาชน ไปที่ไหนขบถขบถได้มาเท่าไรฉันเสร็จแล้วไป
 เลยๆ หายเจียบๆ ไม่ให้เสียเวลาลำเวลากับอะไร

ให้เสียเวลาลำเวลาก็เฉพาะเวลาออกขบถขบถ แต่ท่านผู้มีสติท่านก็เป็นความเพียร
 ตลอดไป ทั้งไปทั้งกลับเป็นความเพียรตลอดทาง ถ้าผู้ไม่มีสติก็เสียเวลาในนั้นบ้าง
 มีหน้าข้าขานมนต์ไปฉันที่บ้านนั้นบ้านนี้ วัดนี้เราจึงขอขมาขบถผ่านเลย ขอไม่รับ
 บอกอย่างนั้นเลย แต่เราไม่ได้พูดแบบเดียว คือธรรมดานี้ขออย่าให้ใครมานิมนต์พระ
 วัดนี้ไปฉันในบ้านในเมือง ให้ท่านอยู่สบายของท่าน ท่านมาหาอรุณหาธรรม สิ่ง

เหล่านั้นเป็นสิ่งกวนใจ กวนอรรถกวนธรรม ไม่ดีเราว่าอย่างนั้น ให้ท่านได้ภาวนาตามความสะดวกสบาย หากว่ามีความจำเป็นจริงๆ เราจะจัดให้เอง เราก็บอกอย่างนั้น จะเอาสักกี่องค์เท่าไรเราจัดให้เลยถ้าจำเป็น ถ้าไม่จำเป็นก็ขอให้ท่านอยู่สะดวกสบายท่าน

บิณฑบาตกลับมาฉันเสร็จแล้วหายเจียบๆ มุ่งต่ออรรถต่อธรรม นั้นเป็นผู้ทรงมรรคทรงผล ตอนเข้าไปเหลืออร่ามอยู่ในตลาดกลับมายังไม่แล้ว นับนั้นหนึ่งบาทสองบาทสามบาท สุดท้ายไปหาแต่เงิน เลยกลายเป็นโลก โลกามิสไปหมด อรรถธรรมไม่มีในใจ เจ้ ผู้ตั้งใจหาอรรถหาธรรมจะหาแต่ธรรม ไม่ยุ่งกับอะไรทั้งนั้น มันต่างกัน หาอะไรมันก็เจอ เพราะของในโลกนี้มีอยู่ทั่วไป หาธรรมได้ธรรม หาโลกได้โลก

เวลานี้พระกรรมฐานไปที่ไหนก็รู้สึกว่าจะไม่ค่อยสะดวกเหมือนแต่ก่อน คือป่าเขาลำเนาไพรเป็นไร่เป็นสวนไปหมด แต่ก่อนป่าเป็นป่าจริงๆ อยู่ที่ไหนสังกัดไปหมด เวะเข้าป่านี้เป็นที่สังกัดแล้ว เวะทางนี้เป็นที่บำเพ็ญเพียรแล้ว เตี้ยวนี้ไม่ได้นะ เป็นไร่เป็นสวนไปหมด เลยไม่สะดวก ต้องไปตามทำเลต่างๆ ซึ่งไม่สะดวกเลยเหมือนกัน ผิดกันกับแต่ก่อน ยิ่งครูบาอาจารย์ท่านเล่าให้ฟังนี้ โอ้ สัมได้เมื่อไร ไม่สัม ผังลึกมาก ไปอยู่ในป่าในเขาบิณฑบาตได้มาอะไรเท่าไรฉันไปเลยแล้ว เพราะจิตของท่านอยู่กับธรรม ท่านไม่ได้อยู่กับโลกามิสอาหารการกิน ท่านไม่อยู่ จิตท่านอยู่กับธรรม ไปสถานที่ใด สักติเวกแล้วท่านจะอยู่ที่นั่น

แต่น้ำเป็นสำคัญมาก ถ้าทำเลใดมีน้ำท่านชอบอยู่ ถ้าน้ำไม่ดีแล้วไม่เหมาะ อยู่บนเขาก็ลงมาเอาน้ำ ไกล บางแห่งมี เราเคยมาแล้วนี่ สะพายกระบอกรน้ำตั้งแต่ภูเขาลงมา ลงมาเอาน้ำในคลองลึกๆ แล้วสะพายกระบอกรน้ำ กับหิ้วกาน้ำกาหนึ่งไป วันหนึ่งพอแล้ว เหนื่อย หอบ ลงมาก็เหงื่อแตกลงมา มากก็อาบน้ำ พอขึ้นไปก็อาบน้ำขึ้นไป มันเป็นอย่างนั้นนะ แต่ครั้งขึ้นไปถึงแล้วมันสะดวกสบาย ทั้งวันทั้งคืนไม่มีอะไรมาทวนนี้ท่านเอาตรงนั้น จะลำบากบ้างตอนขึ้นไป ลงไม่เป็นไร ท่านเสียสละ แต่เวลาไปอยู่ที่นั่นแล้วสะดวกสบายภาวนา

มีแต่พวกสัตว์พวกเนื้อ นกยูงเต็มไปหมด กลางคืนร้องลั่นบนที่เรายู่ กลางวันไม่เห็นนกยูง อย่างมากเราบิณฑบาตเห็นเขาวิ่งตัดหน้าไป เขาไม่บินแหละ เขาวิ่งเอานกยูง เราลงมาจากเขาจะไปบิณฑบาตในหมู่บ้าน ออกไปนี้มีแต่เขาเห็นเราก่อน เขาวิ่งตัดหน้าไปแล้ว อ้อ นั่นนกยูง เขาไม่บินแหละเขาวิ่ง ทีละตัวสองตัววิ่งตัดหน้าไป เขาหากินตอนเช้า เป็นเวลาเราออกบิณฑบาตพอดี ตอนกลางวิากลางวันไม่เห็นเขาละ นกยูงไม่เห็น แต่กลางคืนเสียงลั่นอยู่ข้างบน เขาขยันยามเหมือนไก่ นะ เขาลูกนี้เขาลูกนั้น พอตัวนั้นแวงไวๆ ทางนี้ขึ้นทางนี้ก็ขึ้นๆ แลวนั้นมีแต่นกยูงอยู่ในเขาลูกไหน เขาขยันยามเหมือนไก่ป่า อยู่นั้นก็เขาสะดวกสบาย

ยังอยู่บนเขาสูงๆ อากาศดีๆ ด้วยแล้ว เหมือนกับว่าอากาศนี้เข้ามาหาเรา เหมือนว่าคลื่นเข้ามา มันละเอียด อากาศละเอียด หัวใจทำงานตบตบๆๆ คือมันสั่งตบขนาดนั้นละ เวลาเงียบๆ เรายังไม่เริ่มเข้าทำงานภาวนานี้ หัวใจทำงานตบตบๆ ได้ยินชัดมาก พอเราเริ่มทำงานอันนี้ก็หายไป สุดท้ายก็หายไปหมดทั้งตัวเลย นั่นละชั้นของจิตละเอียดหยาบต่างกัน..ชั้นภาวนา นี่อริขุของครูบาอาจารย์ที่ท่านเสียไปแล้วนั้นกลายเป็นพระธาตุมีน้อยเมื่อไร มีมากนะ นั่นละอยู่ในป่านะ อริขุของท่านเหล่านี้ส่วนมากอยู่ในป่า ท่านเสียไปแล้วนี่อริขุของท่านกลายเป็นพระธาตุๆๆ มีอยู่ทั่วๆ ไป เอาเท่านั้นละ จะให้พร

ดีแล้ว วันเสาร์-วันอาทิตย์-วันพระวันอะไรซึ่งว่างก็ไปวัดไปวา ฟังธรรมจำศีล ทำบุญให้ท่านเป็นความชุ่มเย็นแก่จิตใจ ธาตุชั้นนี้มันพออยู่พอกินพอเป็นพอไปทุกอย่าง แต่จิตใจห่างจากศีลจากธรรมไม่ดี จิตใจให้ชุ่มเย็นไปด้วยศีลด้วยธรรม การทำบุญให้ท่านเป็นความชุ่มเย็นแก่จิตใจ จิตใจนี้จะเป็นผู้บุกเบิกทางนันทองเที่ยวไปตลอดให้ได้อะไรติดตัวไป ถ้าได้บาปก็จม ถ้าได้บุญก็ขึ้นไปเรื่อยๆ เพราะฉะนั้นจึงพากันสั่งสมบุญให้ได้วันหนึ่งๆ นี่เราก็ได้หาบุญ หามาตั้งแต่วันบวช บวชก็บวชวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๗๗ จนกระทั่งปานนี้ดูเหมือนได้ ๙๓-๙๔ ปีแล้วบวช หาแต่บุญแต่กุศลตลอดมาจนกระทั่งปานนี้ ไม่หาบาป หาแต่บุญอย่างเดียว จนกระทั่งปานนี้

แล้วสุดท้ายผลนั้นเป็นที่พอใจ หายสงสัยทุกอย่าง โลกอันนี้โลกไหนๆ หายหมดมาหายอยู่ที่ใจ หมดอยู่ที่ใจ กองทุกข์ทั้งหลายโลกธาตุมารวมอยู่ที่ใจ ความสุขทั้งหลายก็มารวมอยู่ที่ใจ พอสร้างความดีเข้ามาๆ ทุกข์หายหมด เหลือแต่ใจเป็นความสว่างามตลอด นี่ละการสร้างความดี ให้พากันสร้างนะ ที่สุดของจิตจริง ๆ ของภพของชาติจริง ๆ จะไปรวมอยู่ที่จิต บุญบาปจะรวมอยู่ที่นั่น ใครชอบสร้างบาปเวลาจะตายใกล้เข้ามาเท่าไรยิ่งร้อนมาก ๆ ผู้สร้างบุญสร้างกุศลจวนตัวเข้าไปเท่าไร ๆ ยิ่งชุ่มยิ่งเย็น ต่างกันนะ ให้พากันสร้างบุญสร้างกุศล นี่ติดตัว บาปกับบุญติดใจนะ นอกนั้นไม่ติด มีอะไรๆ พังหมด เขาไม่พังเราพัง แต่ส่วนบุญกับบาปนี้มันติดใจ ให้ระวังบาปก็แล้วกัน

(ทองคำวันนี้ได้ ๙ บาท ๙๗ สตางค์ครับผม) เออ ได้เยอะ ทองคำนับว่าได้มาก

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน FM 103.25 MHz

และเครือข่ายทั่วประเทศ